

Стоян Авджиев

МАНИФЕСТЪТ НА ЕДИН БОГ

София, 2014

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Стоян Авджиев, автор 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-372-6

СТОЯН АВДЖЦЕВ

МАНИФЕСТЪТ НА ЕДИН БОГ

Съдържание

Предговор	7
Встъпление.....	9
Пролог	11
1. Нова зора	13
2. Заблудата.....	29
3. Блаженство	41
4. Великата игра	53
5. Произход на Звяра.....	73
6. Мемоарите на едно страдание.....	87
7. Трансмутация.....	103
8. Кръв по пясъка	119
9. Обсадата над „Омега“	143
Епилог. Pan Novus	165

ПРЕДГОВОР

Няма как да опиша стъписването ми при срещата с ръкописа на Стоян Авджиев. Не бях подготвен за това младеж на 20 години да ми представи книга с такъв размах, с такъв език, богат на термини и редки думи, които обаче бяха използвани точно на място. От друга страна, стилът на автора издаваше неговата възраст, личеше си, че това е талант, който тепърва ще шлифова себе си и писането си. Накратко – „Манифестът на един бог“ беше и е рискова книга. Но ето я пред вас. Вярвам, че на такива автори трябва да бъде даван шанс, както и трябва да бъдат подготвени за разлайването на кучетата, което ги очаква при издаването на толкова особена книга.

В ръцете ви е творба, която е далеч отвъд традиционните антиутопии на пазара, които са дотолкова изчистени от индивидуалност, дотолкова работени по строги правила и схеми, че лъхат на стерилност и досада за всеки, който търси оригинално четиво. „Манифестът на един бог“ е ръбата и нелека книга, която няма да се даде лесно на читателя, макар че по желание може да бъде четена и като лек фантастичен трилъър. Но тя е повече – и продължителните ми разговори със Стоян ми разкриха дълбини, които и при двата прочита ми бяха убягнали. Това високо, гордо момче е премислило всичко, наистина всичко – и в тази стройна система мога да му простя, че думите му невинаги се леят с нужната лекота.

Първите страници лъжат, доверете ми се за това – наивността, любовта, недомлъвките... всички тези неща са само парчета от един пъзел, който тепърва ще се запълва със следващите глави, за да се стигне до гръмотевичното пречупване малко преди средата на книгата. Там нещата стават истински, заблестяват с оригинална светлина, а Авджиев безспорно

има силен талант да описва технологии и военни сблъсъци – а такива във втората част на книгата има в изобилие. Точно там обаче се разива и философията на книгата, която се движи на ръба между теология и хуманитаризъм, намесват се окултни учения и почти сакралната мощ на напредналата наука, която, както казва великият Артър Кларк, е неотличима от магия.

Стоян Авджиев ще напише по-добри книги със сигурност, ще доизчисти стила си и ще използва дадения му талант, защото има вътрешната увереност и така необходимото трудолюбие. Но в „Манифестът на един бог“ има нещо, което повече няма да прояви – смелостта да се хвърли в бездната, без да знае какво го очаква там, да напише книга, която да разчупва калъпа, която да има само бегли пресечни точки с класически фантастики като „Дюн“ например, а да развива собствена философия, която има за цел да спаси човека от самия него.

Това е дебют, който без съмнение ще предизвика адмирации, но и яростни отрицания. Интересно ми е кои ще бъдат повече. Аз вярвам в идеята на тази книга, в нейния размах и оригинално звучене. И съм горд, че работих по нея, макар да не излиза в моята поредица „Гравитация“, а в „Magica“, където чисто жанрово ѝ е мястото.

Приятно четене ви желая – и бъдете смели, тази книга няма да ви се даде лесно, но до края ще видите, че си е заслужавало.

Христо Блажев
www.knigolandia.info

ВСТЪПЛЕНИЕ

Lectori salutem! Поздравления, Читателю!

Тази книга е посветена на всеки, дръзнал да мечтае в този сив, монотонен свят, който тъй безлично обитаваме.

Бих искал да изкажа благодарност за съдействието и вярата, вложени в мен от издателство „Изток-Запад“, към великата комбина Христо Блажев-Благой Иванов, и към Георги Цанков, който пръв съзря писателски наченки в мен. Разбира се, благодаря и на най-важните – вдъхновилите ме семейство и приятели.

*Тази книга е продукт на художествена интерпретация.
Всички имена, локации и герои са измислени или използвани фик-
тивно. Приликата с лица, живи или не, е напълно случайна.*

ПРОЛОГ

януари 2030 г.

Момчето креташе през безжалостната виелица, загубен във вихъра от ледени кинжали, които прорязваха деликатната му плът. През замръзналата река се процеждаше отслабен вик за помощ. Стенанията му съпровождаха врящите, натежали сълзи, пропарващи мимолетни пътеки през хладния въздух.

Пръстите му сякаш бяха чужди, лишени от чувство, докато той усърдно ги разтъркваше в ошавената, прокъсана шуба. Неспokoйният ум на детето бе вкочанен от прояждащия студ, и все пак сърцето му продължаваше да бие все тъй страстно и живо, окрилено в желанието си да намери помощ за младата Евелин.

Жарта на гузната съвест го жегваше с всеки помисъл за нежните ѝ черти, чезнещи под топлата и приканваща бяла покривка. Измамно непорочният сняг около нея се багреше от алената речичка, почти грациозно бликаща от тила ѝ.

Родителите им трескаво ги търсеха, притиснати в отчаяние, само за да открият лагера празен. Двете деца бяха оставени сами, докато техните родители се опитваха да да изкачат близко скално отворстие. Не бе ясно защо бяха напуснали защитеното пространство, особено в тази сурова буря.

Страшното се случи – една укривена стъпка запрати Евелин към ужасяващата тъма. Момчето се вкопчи в ръката ѝ, нарушавайки баланса си, повличайки го заедно с нея към назъбените скали. Хващайки най-близкия камък, чиято повърхност бе покрита с възплазгав лед, децата висяха над зиналата паст на ранната смърт.

В този момент момичето бе озарено от решимост. Пускайки се с непростима лекота, тя гордо посрещна своята орис.

Момчето бе оставено да броди все напред, дерейки се за помощ. В отговор можа да чуе само пропукване под краката си, докато мразовитата река го погълна, давейки писъците му под плътния, мълчалив лед. Гладната бездна изцеждаше живителните му сили без свян. Колко лесно би било да поеме дълбока глътка от мъгливите дълбини, слагайки край на борбата? И все пак той продължаваше да се бунтува, пазейки всяка секунда спестен въздух далеч от унасящата тишина.

Точно преди тежките завеси на безсъзнанието да се спуснат, светлият силует на баща му проби през водната повърхност. Докато тежките му ръце обхващаха момчето, младият Доминик долови кадифен женски шепот – дивен глас, който бе едновременно толкова загрижен, и все пак таящ прикрит кикот, сякаш стаен във всеки синапс на измъченото му съзнание:

„Не ти е дошло времето, моя любов! Твоето време никога няма да дойде!“

1.

НОВА ЗОРА

5 декември 2046 г.

Ярката светлина сънливо си проправи път в разхвърляната стая. Моравите ѝ лъчи издайнически осветяваха пресушени бутилки и полусъзнателни тела, опиянени от тяхното съдържание. Те лениво търсеха топлина в здрача на своите желания, криейки се зад размиващия забрани алкохолен делириум. Всевъзможни храни декорираха лепкавия под, повечето размазани в моментния унес на празненството, допълвайки разюздания декор. Леко хъркане и несвързан говор в просъница разбунваха тишината, наслоила се след поредната дълбоко изтощителна кожанска вакханалия.

Сред тази идилия се зароди неочакван низ от разбуждащи се движения. Висока фигура бавно понечи да се изправи на леглото си, гледащо директно към замрялото фиаско в кухнята. Лежерно разплете нежната мрежа, склучена над гърдите му от галещите се ръце на жените, приклезили го от двете страни. Доминик използва момента да разпознае последните си завоевания. Отляво се бе впила Карън Чанг – обещаващ млад книжен червей и ново бижу в редиците на департамента по химия, напълно невежа относно очарователната си външност. През двете си паметни години в „Браун“ той никога не бе срещал момиче, което да е в такава ревностно отрицание по отношение на щедро дадената ѝ красота. Не бе лесно да я уговори за тройката, но ако паметта не го подвеждаше, си бе струвало усилието. От дясната му страна се търкаше Лорън Смит, която изуча-

ваше вече трета година литература и все още бе тъй лесно да бъде разчетена с отчаяната ѝ, семпла нужда да протестира срещу всякакви мними и действителни дискриминации. Тези нейни отдадености запазваха собствената ѝ несигурна и ранима душевност, гарнирани с обесивна жажда за внимание. Очевидно бе, че тези делюзии помрачаваха разсъдъка ѝ, позволявайки на Доминик с лекота да се представи за загрижен либерален природозащитник. Чарът му дори бе успял да притъпи множеството сладострастни митове, които го заобикаляха. Доволна усмивка стопли лицето му.

Изправяйки се внимателно, той пое към душа. Подминавайки групата препили студенти в свързаните хол и кухня, Доминик дочу стряскащия отначало звън на телефона си. Мелодията възпроизвеждаше гордо *Dies Irae* на Верди от високия стол, на който бе захвърлен. На екрана бе изписано просто „Митра“ и леко съжаление премина през стомаха му. Приятелката му – въпросаната Митра – бе безмерно пленителна жена, чиято обезоръжаваща красота бе сякаш кощунство да се ослови с ограничителната профанност на думите. Познаваха се още от гимназията и бяха изградили връзка, която всички смятаха за безкористно пряма любов.

И все пак Доминик усещаше, че моногамията не му приляга, което водеше до спорадично покачване на изневерите през годините. Разбира се, нейните морални възгледи бяха различни, но все пак вродените му умения да манипулира нея и средата, която тя обитаваше, спасяваха положението. Вдигайки, той чу как през слушалката се разля милващо мъркане, все още изпълнено с нестихващо вълнение, съхранило се през годините на връзката им:

– Как е моят млад гений? – започна тя. – Надявам се, че наркоманското събиране на ужасния ти съквартирант не те е раздразнило прекалено?

Нападката ѝ бе насочена към Джош Кенет – хърбав и посредствен представител на вида „white trash“, сега украсяващ пода със слюнката си на няколко метра от Доминик. Повечето разплути из апартамента студенти бяха негови дружки.

Пред своето момиче Доминик се стараеше да изглежда целенасочен, но и обичлив, силно заинтересован от бъдещата си обещаваща научна кариера в областта на физиката. Държеше се

като глупак пред нея, защото зад маската на хумора бе лесно да прикрие смразяващата си пресметливост. Но бе значително по-трудно да прикрие факта, че е най-уважаният човек в кампуса, а постоянните купони силно дразнеха половинката му.

Нейните житейски виждания бяха стабилни и предсказуеми, мечтите ѝ оставаха маломерни – къща, семейство и бленуваната работа като управител на ресторант, макар и прилежно да се занимаваше вече втора година с икономика. Това обаче не му пречеше да изпитва любов към нея. Тя бе отлична спътница, способна да износи евентуален наследник. Напълно преданата ѝ, чиста душевност се наслаждаваше на всяка секунда от субтилният контрол, който той упражняваше. Дори сега можеше да си я представи – онези любящи сапфирени очи с бадемосводна извивка, вечно проблясващи с прочистваща, топла надежда, млечнобялата ѝ алабастрънна кожа и коса, сбрала сякаш във вълнисти снопове ослепителните златисти лъчи. Нейното лице бе завършена феерия на биологичното съвършенство, фантазмална илюзия, загърната в шармантните одежди на нестихващата младост.

– Здравей, мила. Току-що станах, като в момента съм се запътил към душа. Не се притеснявай за мен, все някак ще се справя с Джош и приятелчетата му.

– Всъщност те търся за друго – някой си професор Съливън ми се обади снощи по никое време, каза, че не е успял да се свърже с теб. Обясних му, че със сигурност се подготвяш за някой изпит, знам колко обсебен ставаш, когато си погълнат от своите прескъпи книги.

Младежът затаи дъх. Съливън беше преподавателят по кинетика, на когото бе пратил последната си изследователска работа. Професорът обожаваше Доминик – неговият звезден ученик – най-младият носител на наградите „Реймс“ и „Файнман“, белязвайки го като многообещаващ бъдещ учен. Възползвайки се от блестящия си възпитаник, професорът често го мъкнеше по всевъзможни академични срещи за спонсорство, промотирайки чрез него светлото бъдеще на университета и съпътстващата го нужда от щедро наливане на средства в проспериращия департамент. Чак сега Доминик забеляза иконата за пропузнато повикване на дисплея.

– Ще посетя офиса му, нямай грижи. Чудех се – какво би казала за една приятна среща след това? Романтична разходка, избрани вина и свещи... Ти, споделяща належащите си проблеми, аз, преструващ се, че слушам, докато съзерцавам небесните ти очи? Обещавам и да сготвя вечерята, докато безропотно изпълнявам гореспоменатите клишета.

– Звучи достатъчно прелъстително. В твой интерес е да се случи, защото инак ще те споходи гнева на една изключително огорчена и пригладняла девойка!

– Е, чак пък девойка. По-скоро... – изгаври се той.

– Млък! Не си мисли, че можеш да се измъкнеш от всичко с подобрите си слова, мой принце. Дори за секунда не смятай, че съм забравила начина, по който игнорира снощните ми обаждания.

– Определено знаеш как да заплашиш човек с многословие. Предполагам, знаеш и че те харесвам ядосана, тъй че за в бъдеще очаквай да постъпвам така все по-често. Ще те взема от общежитието в седем.

Без предупреждение той затвори и се запъти към заветната баня. Мислеше си колко сладка бе приятелката му, докато се цупеше, а и видимо се бе лишила от обичайното си успиване, за да го скастри.

На излизане подритна няколко от свестяващите се пиянде-та, и клекна до прохъркващия, лигавещ се Джош. Без капка съмнение го зашлеви тежко, събаряйки съквартиранта си от полуседналото положение, до което се бе добрал. Горкият простена, гърчейки се в шок. Дори това тъй опреснително събуждане не успя да пропъди сънливостта, караща клепките му бавно да паднат като железни порти над чифт празни и оглупели очи.

– Събуди се, помияр такъв! – гласът на Доминик бе мек, звучейки почти загрижен. С майчин жест той положи ръце на гърлото му, притискайки го с неистова сила. Очите на Джош мигновено се разтвориха, просълзени от болка и липса на въздух. Методично пристягайки хватата, Доминик отбеляза, прокарвайки свободната си ръка през прокъсаното след снощи кресло:

– Отивам на уговорена среща. Когато се върна, очаквам прокърпените ти сподвижници да са се изпарили, а този вертеп

да свети. Ще го направиш ли за мен, друже? – Тонът му, все така спокоен, бе отнесен в отегчение и рутина, все едно говореше на бездушна мебел, а не с изтормозено човешко същество. Освободен от хватата, Джош пое дълбок дъх и се огледа в недоумение, кимайки инстинктивно. Доминик дръпна палтото си от закачалката заедно с пурпурния шал, заслужено връчен му като трофей на Губернаторския бал. Заслугата бе в чест на последователността, с която напредваше като гениален млад физик, пренесъл на гърба си националния отбор при последните международни научни игри. Прехвърляйки го през рамо, той напусна разбуждащия се апартамент.

Ранните дни на декември бяха меки като наскоро навалелия сняг. Из целия кампус Доминик забеляза трескави приготовления за задаващите се празници. Масивен сребрист смърч бе издигнат в средата на двора пред южната част на Казуел Хол, готов да бъде превърнат в гнездо на хиляди мигащи, пъстроцветни лампички. Всички студенти бяха в приповдигнато настроение, предвкушвайки топлите домашни гозби, които щяха да споделят със семействата си.

Смяната на обстановката щеше да му се отрази добре, особено с дежурните хвалебствия и възхищение, поднасяни от роднините. Той бе най-разглезеният и обожаван в семейството, надминал всички очаквания със своя бунт срещу ръчния труд, упражняван от по-голямата част от рода. За Доминик този начин на прехрана, макар и отегчителен в своята цикличност, бе благороден и необходим. Усещаше обаче, че пътя му бе различен.

Макар и – типично за дълбоко рационален по природа учен – да не толерираше възможността за по-висша сила или въплътен образ на специфичен бог, той се облягаше на концепцията за Съдбата като движеща сила зад всяко събитие. Тези, които се уповаваха само на интелекта си, бяха обречени да се лутат пипнешком из безконечните подземия на подклажданите от логиката съмнения, незадоволени и безмирни в своето нещастие. В противоположния край на спектъра бяха онези, служейки си със сляпа вяра, равнопоставени в глупостта си, пропадайки във вечния мрак на несигурността. Всички

те бяха изгубени, нуждаейки се от целесъграждаща, пътеводна светлина. И Доминик планираше да им даде точно това...

Проправяйки си път към кабинета на Маркърс Д. Съливън през разчупените и разкрасени коридори на физическия департамент, младежът се мъчеше да отговори на всеки поздрав с леко кимане. Всяка усмивка бе удостоявана с приятелски жест, създавайки представата, че забелязва тези, които подминаваше – безцелните бърбровци, горящи от желание да разговарят с него на всевъзможни теми, които тъй слабо го интересуваха. Брътвежи за времето, преподавателите, последните сплетни и безпочвени мечти за бъдещето, което очакваше крехките им умове извън стените на университета. Навярно тези празнословия бяха възприемани като закриляща мантия, държаща надалеч тежката дистопия, изградена от предците им.

Доминик знаеше, че целта му бе възвишена – би внесла дълго чакана промяна в света и би циментирала мястото му в световната история.

Съзнавайки значимостта на момента, той спокойно нахлу в кабинета на проф. Съливън, без да чука. Със свежа стъпка и впит, вкочаняващ поглед закова потрепващия преподавател на проскърцаващия под тежестта му стол. Широка усмивка се бе разляла по овалното му, промазано лице, докато миниатюрните сиви очички превъзбудено се стрелкаха във всички посоки. Бе в края на шейсетте и фигурата му го издаваше като забележителен чревоугодник. Оредялата му бяла грива бе в безпорядък, докато той се опитваше да я приглади, мъчейки се безрезултатно да си придаде по-достолепен вид. Леки тикове бяха видими по омазнената физиономия и поклащащите се нервно телеса, мъчейки се да издигнат тряскащата се, месеста ръка в поздравително ръкостискане.

– А, момчето ми, знаеш ли, че снощи едвам не обърнах целия кампус заради теб?! – Умалителното обръщение бе недосялан опит да установи връзка, а с нея и някакъв вид контрол над студента. Напрасно се ежеше.

– И все пак сте пропуснали да проверите най-вероятното ми местоположение, а именно собствената ми стая. – Спокойният

отговор сякаш възпря устрема на събеседника му. Прогарящият поглед на Доминик пламтеше от нетърпение, предвкустващ триумфа – на идване бе видял двамата строги, сурови мъже в безлични униформи, и се досещаше, че са тук заради него, заради проекта, който предлагаше.

Бе подал в писмен вид идеята си преди три седмици в програмата с баналната тема „Да създадем по-добро утре“, свързана с иновативни изобретения. Доминик бе сигурен, че армията нямаше да издържи на примамката, защото изобретението определено имаше основно приложение в сектора на отбраната.

Младежът подготви изненаданото си изражение.

– Би трябвало да ликуваш, млади момко – тържествено започна Съливан. – Странната ти идея бе одобрена и изпратената комисия очаква да се срещне с теб. Докато си говорим, те вече би трябвало да обсъждат условията за сътрудничество с декана. Дори се чудя защо все още не са изпратили някой да те привика, след като в последно време си тъй безпокоително неоткриваем – тонът му бе изпълнен със зле прикрита завист.

Доминик едва сдържа потръпването си. Някой да го привика?! Как смееше тази стара торба с деформирана плът да го определява с тъй непростимо надменен маниер? Това престъпление срещу честолюбивата му персона не можеше да остане ненаказано, но това със сигурно бе последната им среща. Отровният взор на Доминик простреля надутия пуяк, засилвайки жалостивите потрепвания. Той профуча през вратата и задиша тежко в коридора, мъчейки се да уталожи разгорялата се в ума му омраза. Не можеше да позволи на гнева да надделее в този момент. Яростно стиснатите устни скоро отново се върнаха към вездещата изкуствена усмивка.

След петнадесетина минути младежът вече стоеше подготвен пред кабинета на декана. Бе време за шоу. Тези хора желаеха светопромениящите му идеи, но наред с тях безсъмнено бяха дошли, за да се запознаят с безочливо младия им създател. И какво по-добре за тях от повърхностния колежански крал, който по чудо бе сътворил обекта на техните желания? Случайно ли бе зачената тази идея от виртуозния му разум, непрестанно ухаждан с делюзии за величие от идолизи-

ращото го общество? Арогантен и самовлюбен иноватор с амбиции, простиращи се едва до това да стане свидетел на грандиозния си успех, безцеремонно харчейки крупните си авоари за поредната прищявка на презадоволеното му съзнание? Роден лидер с воля и визия, но лишен от насока и дисциплина? Човек, който бе лесно предвидим и лесно контролируем? Персонажът, който бе играл през по-голямата част от живота си, най-после можеше да се зарадва на точния тип внимание. Гримасата му се разшири от самодоволство, прикриващо нервната и неловка усмивка, която очакваха да проличи под нетрепваща, ухилена фасада.

Без предупреждение Доминик влетя вътре, а пред него се разкри овален кабинет, обрисован в топли, земни тонове. Стените бяха натежали от книги. Върху високия свод бе щрихирана фреска, изобразяваща дървото на познанието, но фокусът безсъмнено падаше на богато орнаментираното бюро от черен мрамор, полиран до съвършенство. През ръбовете му се виеха златни лозя, срещайки се във връзаното в лицевата страна мото на декана, огряно от мекия блясък на благородния метал: „Veritas von liberabit.“¹

Разпоредникът на факултета се бе отпуснал в разкошния си кожен стол, отдъхвайки с облекчение при вида на студента, като дори игнорира непочтителната му поява. Очите му сочеха украсените кресла пред бюрото, на които седяха двамата армейски представители. Те се изправиха да го посрещнат.

– Говорейки за вълка... – започна деканът. Очевидно бе в добро настроение, декламирайки с чист и почти екстатичен глас, макар и всъщност да му идеше да нахока нетърпимия младок за неуважителното закъснение и липсата на обноски. Отправяйки вниманието си към военната комисия, той продължи: – Генерал Хъдсън, доктор Рийвс, позволете да Ви представя един от най-тителуваните ни кадри, господин Доминик Кейн. Сигурен съм, че имате какво да си кажете. Сега, ако ми позволите, трябва да ви напусна. Работата на декана никога не свършва.

¹ Истината ще те освободи (лат.).

Зле замисленото му оттегляне бе твърде внезапно и нетипично. Доминик се вгледа във военните, които бяха тук, за да сбъднат мечтата му.

Единият бе хилав, с физиономия, прорязана в остри, застрашителни черти. Другият бе внушителна за годините си кана-ра с широка, квадратна челюст, сплескан нос, видимо понесъл безброй травми, и лице, гордо побрало белезите от множество близки срещи със смъртта. Позите им говореха дори повече – първият изглеждаше прикрито развълнуван, което, съпоставено с външността му, спомогна на младежа да го прецени като военен учен. Видимото отвращение от разпуснатостта на свободно обучение, заедно с консервативния вид, нашепваха, че съратникът му има висок чин, може би дори генерал.

Обмяната на любезности между двете страни скоро приключи, за да направи място за същинската тема на разговор.

– Нека говорим делово – просъска докторът, докато острите му черти се впиваха в слузеста усмивка. – Вашата идея бе напълно... неочаквана. Голяма част от експертния ни персонал дори скептично я отхвърляше като невъзможна и разхитителна, но след кратка консултация изглежда като оправдана опция. Като такава, бихме желали да поведете процеса на разработка – в ролята на главен консултант. – Потъвайки в мекото кресло, Рийвс допълни: – Разбирам каква отговорност би било това за толкова млад човек, но трябва да разберете, че това силно ще помогне на страната ни. Ще бъдете герой! Помислете за признанието, славата и летящия старт на кариерата ви.

Малката му реч бе стандартизирана и лишена от въображение. Да го направи за страната си – какво клише! Този лъжливо помпозен сутеньор на изтъркани обещания си няма представа в какво се забърква.

Нямаше нужда да имитира нетърпение, а само малко да преиграе, затова скочи от стола си, сякаш в еуфория, и разтърси енергично ръцете им.

– Аз... аз нямам думи, с които да изразя своята благодарност! Само като си помисля, че изобретението ми ще бъде имплементирано в защита на възвишените ценности, които гордо отстояваме, безсъмнено това е най-за-

вършеното признание, което може да получи един научен работник. Благодаря ви! Искрено ви благодаря! – изрече Доминик, почти викайки, привидно изгубен в огулпителна радост. Военните изглеждаха доволни от видяното представление, затвърждаващо доверието им в неговата предвидимост. Те вярваха, че напълно владеят ситуацията, заслепени от измамното чувство за сигурност, полагащо въз вратовете им жертвения хомот на неотложното бъдеще. Бяха в ръцете му.

Единственото, което изнервяше младежът бе интровертното поведение на генерала, който не допринасяше с нищо към разговора, излъчвайки резервираност. Доминик можеше да почувства пронизващия му поглед, удържан зад плътните му черни слънчеви очила. Заучено сух и дисциплиниран, той бе типичният архетип на ограничения в силовата си първосигналност войн. Младокът си отбеляза да действа с повишено внимание около този тип, който можеше да бъде заплаха.

– Кога мога да започна? – трескаво се поинтересува с треперещ в очакване тембър.

– Виждате ли, не възнамерявахме да ви разделим с колежа така спонтанно, но се очаква да тръгнете след два дни. Ще бъде изпратен ескорт да ви вземе, транспортирайки ви до локацията на бъдещата ви месторабота. Както може да се досетите, всяка информация, свързана с проекта, от този момент е строго засекретена. Споделянето ѝ с неоторизирани лица ще бъде разглеждано като застрашаване на държавната сигурност, което на свой ред би довело до обвинение в измяна и незабавна инкарсерация. Надявам се да не стигнем до подобни крайности, разбира се. – Спокойната, формална заплаха бе отправена от д-р Рийвс и скоро двете страни се разделиха доволни.

Така започна всичко. Носейки се през коридорите, Доминик чувстваше лекота и опиянение от надвисналото в очакване над него величие. Бавно преминаваше, попивайки всяка картина и звук, всяка пропита с цветове и аромати секунда от това неудържимо въодушевление. Фигурите бяха на дъската, подредени за грандиозната игра, която предстоеше. Не можеше да удържи смеха си, някак гротескно изменен в своето звучене. Царствени-

те му, патрициански черти се бяха сгърчили в горчива, освирепяла гримаса. Времето му тук изтичаше, а имаше още толкова за вършене. Успокоявайки се, Доминик използа момента, за да прецени приоритетите си. На първо място несъмнено бе визитата до близката резиденция на небезизвестният му колега Плъха.

Джеръми „Плъха“ Бейкър бе добродетелен хакер със завидни умения. Скован по природа, компютърният гений бе изгубен без постоянната му помощ. Доминик го водеше по партита, уговаряше всеки негов досег с противоположния пол, интегрирайки го почти насилствено в социума. Плъха бе известен с конспиративните си теории и политическата опозиция, бе обвиняван неколкократно в неразрешен пробив на държавни сървъри, като всеки път успяваше да избегне присъдата. Дали това бе проява на невероятен късмет, или лошо складиране на виртуалните доказателства срещу му, бе трудно определимо. Във всеки случай правителството отдавна го бе вкарало в своя „черен списък“, следейки за признаци на потенциална заплаха. Доминик и Джеръми често водеха дискусии за окаяното положение, което се намираше обществото, и за невъзможността им да внесат подобрение в света, влачен към дъното от безличните корпорации и безгръбначните лидери.

Преди да влезе в общежитието, което Плъха обитаваше, Доминик се отби до близка книжарница и подбра половин дузина бизнес списания, съдържащи ключова за намеренията му информация. Беше точно единадесет и половина преди обяд, а трябваше да вземе Митра чак в седем вечерта. Това му даваше достатъчен промеждутък да се отбие при стария си приятел. Почуквайки на вратата на Плъха, той се приготви, нетипично за него, да бъде напълно откровен – все пак не можеше да осъществи сам планираната революция...